Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIV. № 169 JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, SEPTEMBER 5, 1997 CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 5-го ВЕРЕСНЯ 1997 р. Ч. 169 РІК CIV.

НАВЧАННЯ „СІ БРІЗ-97" ЗАКІНЧИЛИСЯ УСПІШНО

Київ(Р.Р.). — Перший заступник міністра оборони України Іван Біжан повідомив на пресовій конференції, що українсько-американські навчання „Сі Бріз-97" закінчилися успішно.

Об'єднаний батальйон морської піхоти України і ЗСА разом з підрозділами Міністерства Надзвичайних Ситуацій України провели миротворчу операцію з надання гуманітарної допомоги населенню „Оранжевої країни", що „постраждала" від землетрусу.

За діями миротворців спостерігали амбасадор ЗСА в Україні Вілліям Грін-Міллер, амбасадор Грузії в Україні Валерій Чечелашвілі, командувач турецької морської авіації Галук Саїн, командувачі військово-морських сил Болгарії та Румунії Христо Контров і Троян Атананту, військові аташе Туреччини, КНР, Румунії, Словаччини, В'єтнаму, Мадярщини, Франції, Чехії, ЗСА, військові спостерігачі від Великобританії, Франції, Румунії, Литви, Канади, Індії та Італії.

За словами І. Біжана, вони дали високу оцінку навчанням, у яких взяли участь 4,500 військовослужбовців та 28 бойових кораблів із шістьох держав.

Серед недоліків навчань І. Біжан назвав той факт, що в навчаннях не брали участи російські моряки.

В. Міллер, який також виступив на пресовій конференції, зазначив, що політика ЗСА щодо України не змінилася, тобто ЗСА цілком підтримують незалежність і територіяльну цілісність України. Крім того, ЗСА розглядають Україну як стратегічного партнера, а підтвердженням цього є співпраця України з НАТО на умовах особливого партнерства. Міллер також сказав, що ЗСА покищо не мають наміру розгортати морські сили в Чорному морі на постійній основі. „Американські кораблі приходять у Чорне море як гості й беруть участь у навчаннях миротворчого спрямування", — запевнив амбасадор.

Президент Л. Кучма прийняв делегацію українських православних церков діяспори

С. Бавнд Брук, Н. Дж.(Консисторія УПЦ). — В суботу, 23-го серпня ц. р. Президент України Леонід Кучма прийняв делегацію від Постійної Конференції Українських Православних Єпископів поза межами України. В склад цієї делегації входили Архиєпископ Всеволод (УПЦ ЗСА), Єпископ Юрій (УПЦ Канади) та Єпископ Єремія (УПЦ Південної Америки). Від Ради Митрополії УПЦ ЗСА до делегації було вибрано д-ра Анатолія Лисого та інж. Михайла Гереця, як дорадників.

Делегація поінформувала Президента про Українську Православну Церкву в Діяспорі, її працю та допомогу Україні продовж шістьох років її незалежности. Делегація виявила Президентові бажання Українських Православних Церков поза межами України допомогти Православним Церквам в Україні знайти шлях до поєднання в одну помісну Православну Церкву.

Президент Кучма зазначив, що Україна вже тепер почала підготовлятися до великої події відзначення 2000-річчя християнства і висловив віру, що на той день в Україні буде лише одна незалежна Українська Православна Церква. Над ідеєю з'єднання в одну Церкву потрібно посилено працювати.

Делегація також провела зустрічі з Патріярхом УПЦ Київського Патріярхату, Патріярхом УАПЦ Димитрієм, Єпископом Іоанном, представником Митрополита Володимира — Глави УПЦеркви Московського Патріярхату та іншими ієрархами Православних Церков в Україні, як також взяла участь у праці Всесвітнього Форуму Українців та конференції, на якій розглядалося питання релігії в Україні.

Затримано особу, запідозрену у вбивстві Б. Дерев'янка

Київ(Р.Р.). — Згідно з повідомленням Українського радіо і телебачення та інших засобів масової інформації, в Тирасполі, на території Придністров'я, Молдова, одеська міліція затримала чоловіка, якого запідозрено у вбивстві головного редактора газети „Вечірня Одеса" Бориса Дерев'янка.

Затриманого доставлено в Одесу, де він признався у вбивстві й додав, що вбивство у нього замовили, однак він не знав, кого саме вбиватиме. Довідався наступного дня з газет. А ще затриманий розповів, що вбивство спочатку замовили у жінки, яку вважають професійною вбивцею, однак в останній момент вона відмовилася.

Міністер внутрішніх справ України Юрій Кравченко негайно вилетів спеціяльним літаком до Одеси, щоб переконатися, що затримано саме ту людину, яка винна у вбивстві Б. Дерев'янка.

Ім'я замовника вбивства не подано. Відомо лише, що він виїхав з Одеси. Начальник Одеського обласного управління міліції Іван Григоренко сказав, що підтвердилася перша із п'ятох версій криміналістів — вбивство пов'язано з професійною діяльністю Б. Дерев'янка.

Підтвердив Григоренко і факт затримання в Одесі 28-го серпня в будинку ч. 2 на Пушкінській вулиці, напроти Міської Ради, групи із шістьох осіб, яких підозрюють у підготові замаху на життя подружжя голови Одеси Едуарда Гурвіца. Серед них є мешканці Одеси, Києва і Львова віком від 17 до 44 років, в тому числі дві жінки. Один із затриманих, — чемпіон Европи зі стрільби і приятель доньки головного редактора обласної газети, у якій часто критикується діяльність Е. Гурвіца. Злочинці 26-го серпня захопили родину науковця, господарів трикімнатного помешкання, заліпили їм роти пластирем і тримали як закладників.

Після захоплення злочинців підрозділом „Беркут" в помешканні знайдено бельгійську гвинтівку, гранатомет, кілька автоматів Калашнікова, газовий пістоль російського виробництва, багато патронів. Пістоль викликав особливе зацікавлення міліції, оскільки його заряджено саме такими кулями, якими було вбито Б. Дерев'янка. Затримані розповіли, що двоє з їхньої групи мали вбити і того, хто вб'є Гурвіца, а гроші за подвійне вбивство було обіцяно поділити між живими. Ім'я замовника знову ж таки не подано „в інтересах слідства".

В. Чорномирдін стає власником газети

Джерзі Ситі, Н. Дж. (Л.Х.). — Недавно вслід за російською газетою „Ізвєстія" світова преса повідомила про найбагатшу людину Росії — її прем'єра Віктора Чорномирдіна, який має 5 блн. ам. дол.

Прем'єр-міністер не спростовував це твердження, не подав до суду, не вжив заходів адміністративного тиску.

Як повідомила „Post-Soviet Media Law and Policy Newsletter", напівурядова компанія „Лукойл", яку контролює В. Чорномирдін, запропонувала власникам акцій газети „Ізвєстія" продати їх в сім разів дорожче номінальної вартости. На таку заманливу пропозицію пристала більшість акціонерів і тепер контрольний пакет акцій газети „Ізвєстія" перейшов до прем'єра.

Дружина Президента ЗСА поїде на похорон

Едгартавн, Масс. — У понеділок, 1-го вересня, президент Билл Клінтон відбув півгодинну телефонічну розмову з британським прем'єр-міністром Тоні Блейром. Результатом цієї розмови та порад обидвох урядів, рішення Білого Дому було, що Гіллярі Родгам-Клінтон поїде на похорон Діяни, принцеси Валії, до Лондону.

Офіційні чинники Білого Дому підкреслюють, що вона не буде офіційним представником ЗСА, бо це не є державний похорон і тому в ньому не братиме участи Президент, ані офіційна державна делегація. Крім того, неназвані урядові Білого Дому стверджують, що королівська родина та родина Діяни Спенсери недвозначно дали до зрозуміння, що на їхню думку найкращим представником Президента та американського народу буде Перша Леді. Немає сумніву, що Г. Родгам-Клінтон повезе співчуття свого чоловіка президента Клінтона, як рівнож і співчуття всього американського народу.

Єдиною іншою офіційною особою, запрошеною до участи в похороні принцеси Діяни, є адмірал Вілліям Кров, американський амбасадор в Британії.

Про всі ці подробиці Білий Дім повідомив репортерів засобів масової інформації, щоб американська громадськість, яка також з великим пієтизмом ставилася до загиблої принцеси Діяни, знала чому їхній Президент не їде на похорон.

У Білорусі закрито Фундацію Сороса

Ню Йорк. — Джордж Сорос, відомий американський фінансист і філянтроп, повідомив, що у вівторок, 2-го вересня, був змушений закрити свою фундацію в Білорусі через постійні урядові утиски та нове кримінальне слідство працівників фундації в Мінську, столиці країни.

Закриття цієї найбільшої в Білорусі незалежної організації було кульмінаційною точкою зростаючого шестимісячного напруження і переговорів спрямованих на полагодження існуючої ситуації між фундацією та державними властями.

У своєму офіційному повідомленні, датованому в Ню Йорку в середу, 3-го вересня, Дж. Сорос звинувачує білоруські державні власті у поганому відношенні до закордонних організацій та стверджує, що нагінка на Фундацію Сороса є нічим іншим, як широко запляновано кампанією зовсім „знищити незалежне суспільство" в країні.

На Заході та навіть в Росії білоруського президента Александра Лукашенка гостро критиковано за його намагання перебрати під свою контролю Фундацію Сороса в Мінську та інші незалежні організації, щоб таким способом придушити громадські та людські права у цій 10 млн. колишній республіці СССР. Однаще це ніяк не зупиняє А. Лукашенка від здійснення його задумів і цілковитого переходу до диктаторства в Білорусі.

Фундація Сороса в Білорусі від часу свого заснування у 1994 році видала понад 13 млн. дол. на розвиток шкільництва, науки та громадських організацій.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ВІДКРИТО ПАМ'ЯТНИК ЗАГИБЛИМ ШАХТАРЯМ

ДОНБАС. — Прем'єр-міністер України Валерій Пустовойтенко відвідав Донецьку область, де провів нараду з керівниками области і взяв участь у відзначенні Дня Шахтаря та відкритті пам'ятника у Донецькому загиблим шахтарям. Він також побував на Макіївському металюргійному комбінаті, оглянув його житловий масив та зустрівся з будівельниками Донецької підземки.

СИЛА У СПІВПРАЦІ

КИЇВ. — Тут між Київською міською державною адміністрацією та Спілкою Підприємців малих і середніх приватних підприємств підписано протокол про узгодження дій з метою розвитку і зміцнення малого і середнього підприємництва. Міська адміністрація Києва зобов'язалася сприяти добровільним об'єднанням, створеним як за територіяльним, так і галузевим принципом. Міська влада Києва також забезпечує „прозорість" в питаннях реєстрації та видання ліцензій, патентів, винайму приміщень тощо. Спілка готує програми і впроваджує їх у життя. Ці програми мають сприяти розвиткові приватних підприємств, заснованих інвалідами та іншими малозахищеними верствами населення, в тому числі і тим, які надають допомогу дітям, пенсіонерам, інвалідам і хворим.

ВИСТАВКИ ЗАПРОШУЮТЬ КИЯН І ГОСТЕЙ

КИЇВ. — Тут у Державному Музеї Літератури України відкрито виставку „Минуле плине в прийдешнє", присвячену творчості Докії Гуменної, яка померла у ЗСА 1996 року. Тут представлено щоденники, рукописи, фотографії та інші документи 30-40-их років, подаровані музеєві вкупом письменниці Євгеном Безносюком. Із 23-ох її книг 20 вийшли на еміграції. Виставку названо за одноіменним твором Докії Гуменної на тему Трипільської культури. У центрі „Український Дім" відкрито виставку „Народне мистецтво-97", присвячену шостій річниці незалежности України. Понад 1,500 виробів декоративно-прикладної творчости представлено майстрами різних областей України. Там можна побачити вишивки, писанки, малюнки, ікони, плетіння, гончарні, ткацькі, дерев'яні вироби, розпис і багато іншого.

БЕЗСТРАШНІ КРИТИКИ

ДОНЕЦЬКЕ. — Проїхавши містами Приазов'я і Донбасу, керівники Прогресивної Соціялістичної Партії України Наталія Вітренко і Володимир Марченко зустрілися з трудовими колективами, де провели низку віч. Вони критикували існуючий режим і запевняли, що він злочинний і що Президент України Леонід Кучма відповідатиме за свої дії. Найбільше дісталося керівникам Соціялістичної Партії О. Морозові та Комуністичної — Петрові Симоненкові. На думку промовців, єдино правильний шлях до виходу держави з кризи знають тільки прогресивні соціялісти.

ЗАТРИМАНО ФАЛЬШИВОМОНЕТНИКІВ

КИЇВ. — Пресовий центр СБУ повідомив, що на Кіровоградщині затримано групу осіб, які виготовляли фальшиві гривні і доляри. На 5-доляровву банкноту вони додавали нулі і збували підроблені гроші дуже успішно бо апаратура не помічала підроблення. Адже гроші справжні, за винятком зайвого нуля. У громадян, які зголосилися до міліції з купленими фальшивими 50-доляровими банкнотами, гроші конфісковано. Проти затриманих порушено карну справу.

ДОБРИЙ ПОЧАТОК

СИМФЕРОПІЛЬ. — У столиці Автономної Республіки Крим відкрито гімназію з українською мовою навчання. Це перша українська загальноосвітня школа в Криму, розрахована на 350 учнів. Заступник голови кримського парляменту Рефат Чубаров, виступаючи на відкритті школи, зазначив, що цього року передбачається відкрити ще дві школи, навчання у яких здійснюватиметься паралельно українською і татарською мовами. Він також висловив віру, що число шкіл з українською і татарською мовами навчання зростатиме.

ТОРГИ НА МІЖБАНКОВІЙ ВАЛЮТНІЙ БІРЖІ

КИЇВ. — Курс гривні до американського доляра за минулий тиждень дещо знизився. Якщо 26-го серпня за один долар давали 1.855 гривні, то цього тижня долар коштує 1.857 грн. Одну німецьку марку 26-го серпня обмінювали на 1.025 грн., а цього тижня — на 1.036 грн. За 10,000 російських рублів 26-го серпня давали 3.178 грн., а цього тижня — 3.182 грн. Причинами цього зниження експерти вважають збільшення грошової маси, у зв'язку із введенням гривень нового зразка.

У маневрах „Редут" візьмуть участь біля 100 кораблів

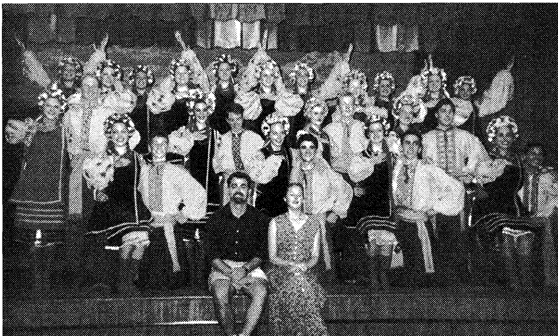
Москва. — В українсько-російських морських навчаннях „Редут", які відбудуться в жовтні в Чорному морі, візьме участь біля 100 бойових кораблів, повідомила 31-го серпня УНІАР, покликаючись на командувача російської Чорноморської фльоти Віктора Кравченка.

„Чорноморська фльота для участи в маневрах плянує направити 46 бойових кораблів. Таку ж кількість кораблів і суден можна очікувати й від українських Військово-морських сил", — сказав адмірал журналістам.

Як відомо, Україна проводить ці навчання, щоб заспокоїти Росію, яка була роздратована спільними маневрами України з НАТО „Морський бріз-97". Москва розглядала навчання, які відбулися 25-31-го серпня в Криму і неподалік Одеси, як ворожі до себе, не зважаючи на те, що учасники їх випрацьовували гуманітарну місію щодо рятування населення, яке постраждало від землетрусу.

В. Кравченко сказав, що українсько-російські маневриноситимуть „суто мирний характер". За його словами, у ході навчань випрацьовуватиметься головним чином проведення пошуково-рятувальних робіт.

Гостинна Союзівка кінчила літній сезон

Український танцювальний ансамбль з Едмонтону „Вітер"; керівники (сидять, справа): Сандра Шевчук та Дейвид Конвей.

(Фото Г. Колесси).

Союзівка (Г. Колесса). — Немовби стараючись наздогнати літо і вспіти увібрати в себе останній його подих, переповнили гості легендарну оселю УНСоюзу. Соняшна погода, освіжена подихом недалекої вже осени, додала краси дням довгого вікенду Дня Праці, і не хотілося вірити, що літо підходить до кінця, а з ним закінчується і літній сезон Союзівки.

Цьогорічне завершення сезону було цікавим і різнобарвним. У п'ятницю, 29-го серпня, на сцені „Веселки" відбувся концерт клясичної вокальної музики — вперше на оселі виступив відомий співак з України, соліст Львівського державного

(Закінчення на стор. 4)

У СВІТІ

У НЕДІЛЮ, 31-ГО СЕРПНЯ, Меделин Олбрайт, секретар Державного департаменту, відвідала Терезієнштадт, колишній нацистський концентраційний табір у Чеській Республіці. Туди в 1942 році були німцями вивезені її діди по батьковій лінії, Арност і Олга Корбел, дідо там помер того ж таки року, а бабуня померла пізніше в Авшвіці. Бабуня по стороні матері Анна Шпігелова також перебувала в Терезієнштадті, але померла пізніше у Травниках. Відвідини М. Олбрайт до Чеської Республіки цим разом є приватними і на них не запрошувано кореспондентів засобів масової інформації. У понеділок, 1-го вересня, М. Олбрайт з двома дочками, їхніми чоловіками та сестрою відвідали родинне місто матері Костелец над Орліце та Летоград, родинне місто батька.

НОВИЙ КЕРІВНИК КАМБОДЖІ Гун Сен зігнорував заклик короля Нородома Сіганука до мирних переговорів і дальше провадить наступ на останню твердиню роялістів поблизу тайляндського кордону. Декілька артилерійських набоїв потрапили до Тайляндy, на що тайляндці відразу відповіли артилерійним вогнем. Взагалі Тайлянд вже кілька тижнів має свої війська на поготові, щоб у разі потреби не допустити воєнним подіям в Камбоджі перейти кордон. Спротив військ вірних принцові Нородомові Ранарідґові, у прикордонній місцевості О Смач впродовж останніх двох тижнів, є першою поважною перепоною для Гун Сена.

В АМЕРИЦІ

КЕРІВНИКИ АМЕРИКАНСЬКОЇ МОРСЬКОЇ фльоти пробують отримати від Конгресу дозвіл на досліди та виробництво нових літачних ракет типу „Томагок", які моглиб фотографувати поле бою, затримуватися над точками свого призначення та отримувати накази з кораблів на морі. Ракети типу „Томагок" стали відомими під час воєнних дій в околицях перської затоки, де вони з точністю попадали в об'єкти свого призначення. На пресовій конференції у Пентагоні, офіційні чинники морської фльоти підкреслили, що тут просто потрібно перенести 23.1 млн. дол.з одного конта на інше щоб могти приступити до праці.

НАЙБІЛЬШІ АМЕРИКАНСЬКІ ФІРМИ тютюнового виробництва у вівторок, 3-го вересня, підвищили гуртові ціни в середньому на 7.6 відсотка, що є найбільшим досі одноразовим підвищенням у тютюновій індустрії, котре збільшить ціну пачки цигарет приблизно на сім центів. Згідно з обрахунками, воно також повинно б дати тютюновим фірмам впродовж наступних 12 місяців 1.6 блн. дол. прибутків.

У ВІВТОРОК, 2-ГО ВЕРЕСНЯ, Комісія безпеки виробництва продуктів і фірма „Сенчурі продактс" повідомила, що відкликає з крамниць 125,000 гойдалок для немовлят, які продаються під маркою „ Lil' Napper". Причиною цієї акції була смерть трьох немовлят і можливість четвертого смертельного випадку, коли головка немовляти замоталася у поясі котрими забезпечувано немовля в гойдалці.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Не ворогувати, а розуміти

Християнська етика має ефективну раду на одну з найтяжчих життєвих ситуацій: коли хтось ставиться до вас вороже, і ця ворожість тяжіє над вами, захитуючи ваш внутрішній стан, то щиро помоліться за того ворога — і Бог негайно припинить вашу невидиму залежність від злої людини, й далі її зло споживатиме вона сама.Цей засіб є універсальний, його можна застосовувати не тільки у випадку особистих незгод і конфліктів, але також і групових, суспільних, міждержавних. Американці — релігійний, віруючий народ. Згідно з останніми дослідженнями Інституту Геллапа, дві третини населення вважають релігію дуже важливою ділянкою свого життя, понад 90 громадян країни моляться, а три чверти з них — принаймні один раз на день.

Та якби звернутися до них сьогодні, в оцю хвилину, з християнською пропозицією помолитися, наприклад, за Іран, вони, мабуть, дуже-предуже здивувалися б: як, за країну, яка є одним з найактивніших осередків міжнародного тероризму? Ця точка зору досить розповсюджена в Америці, і певні кола весь час її „підгрівають", вбиваючи в наші голови опінію, нібито іслям є „тоталітарним за своєю суттю".Тим часом дійсність не дає жодних підстав класти знак рівности між тероризмом та ісламом. Жодна релігія не є тоталітарною — такою може бути тільки держава, якийсь панівний суспільний прошарок, осібна партія.

Неконструктивне становище щодо Ірану займає Адміністрація Президента Билла Клінтона, продовжуючи політику „подвійного стримування", спрямовану на ізоляцію як Іраку, так й Ірану. Таким чином, ЗСА не використовують потенціялу Теграну в невтралізуванні диктаторського режиму Саддама Гуссейна, а подруге — втрачають вигідні технічно-економічні контракти та відштовхують від себе не лише нових партнерів Ірану в післясовєтській Центральній Азії, але й власні нафтові корпорації.

Ми тішимося, що незалежна Україна, попри свою західню орієнтацію, не заразилася антимусулманським синдромом, а будує нормальні партнерські взаємини з Іраном, беручи безпосередню участь у глобальному проєкті газопроводу Туркменістан—Західня Европа. Україна зобов'язалася постачати Іранові металі, хемічну продукцію, збудувати залізницю, продавати трактори, а не ядерні реактори, як це, на злість З'єднаним Стейтам Америки, чинить Москва. Отже, з одного боку Київ цілком льояльний до Вашингтону, а з другого — має певний економічний зиск, адже платіжна спроможність Ірану базується на 14 блн. дол., які він щорічно одержує за свою нафту.

Отак і ЗСА, за добрим прикладом України, повинні перестати порпатися в душі мусулман і низько, на догоду комусь, ставити їхню релігію. Якщо вже ми не годні молитися за них, то принаймні варто відновити здорові, на користь обох сторін, економічні, торговельні взаємини.

Час для цього настав. Новий президент Ірану Мохаммед Хатамі хоч і належить до знаменитого роду, що у своєму корінні доходить аж до пророка Мохаммеда, у великій мірі є інтелектуалом саме західнього типу. Володіє декількома европейськими мовами, в тому числі англійською та німецькою, і має не лише теологічну, але й глибоку філософічну освіту. Певна річ, його дійсна президентська влада, як і раніше, буде обмежена впливовим шіїтським духовенством, та все ж Хатамі у своїй передвиборчій програмі пишов ще далі, ніж попередній керівник держави, Гашемі-Рафсанджані, якому вдалося скасувати деякі дискримінаційні, недемократичні закони.

Хатамі пообіцяв ще більше послабити релігійні обмеження в громадському і культурному житті, надати ширшу свободу діячам культури і мистецтва, сприяти політичному плюралізмові, запевнювати захист прав людини, зменшити інфляцію і безробіття, розвивати міжнародну співпрацю Ірану тощо. При цьому, звісно, він в найменшій мірі не зрікається традиційних релігійно-культурних вартостей, однак обстоюватя їх хоче у гідний, цивілізований спосіб. „Іран може успішніше протистояти культурній інтервенції Заходу, якщо не обмежуватиме культурної і політичної свободи іранців, а навпаки — гарантуватиме і розвиватиме її", — сказав Хатамі в одному зі своїх перших виступів після перемоги у виборах.

АЛЬМАНАХ УНС'98

Редакція „Свободи" приймає матеріяли до Альманаху УНСоюзу на 1998 рік, в якому припадають такі роковини, як 200-ліття появи „Енеїди" Івана Котляревського, 80-ліття проголошення Четвертого Універсалу в Києві, 150-річчя заснування Головної Руської Ради та інші. Статті на ці та інші теми редакція прийматиме до розгляду до 15-го вересня ц. р. — **Ред.**

Петро Грицак

НАСЛІДКИ ЗЛОВЖИВАННЯ ПСИХІЯТРІЄЮ В СССР

Не раз чуємо, як засоби масової інформації інформують про не дуже привабливий стан медицини в Україні. Інколи здається, що ці інформації, може, є навіть навмисне так спрепаровані, щоб у важких чи спеціяльно неприємних ситуаціях усю вину скинути на українських лікарів. Тут, одначе, виринає питання: а що, властиво, сталося із відомими вже віддавна інституціями, знаними як „психушки", яких також було багато в Україні? Як полагоджено справу кримінального порушення державною владою СССР принципу „безплатного лікування" населення? Це стосується спеціяльно до випадків із пов'язання психіятрії із цілями чисто політичної контролі населення, що було добре відоме на ввесь світ ще перед крахом совєтської імперії.

Здорова людина

Про ці справи згадує у своїх споминах генерал Петро Григоренко, який просидів (ще у 1960-их роках) по різних тюрмах та „психушках" понад шість років. Після його еміграції на Захід лікарські експерти визнали його зовсім здоровим. Генерал свідчив, що всі відділи в „психушках" чи, номінально, „лікувальних в'язницях" для умовоховорих, також знаних „дурдомами", були під цілковитою контролею КҐБ. Вони були уживані для застрашення, „перевиховання", тероризування, тортурування, включно з екзекуціями, дійсних чи мнимих порушників совєтського способу життя, як також „трудової дисципліни" та всяких інших, часто попросту вигаданих владою. Влада мала можливість карати за політичні провини, або підозріння „неблагонадійности" в'язницею, карними таборами або запроторюванням до психіятричок (на цілі роки), на підставі тільки лікарського „консиліюму", без жодного суду.

Для того вигадано навіть нову, чисто „бюрократичну", недугу „повзучої схізофренії", симптоми якої були так узагальнені, що їх, на бажання влади, завжди могли знайти ідеологічно заангажовані (щоб викривати „ворогів народу") совєтські психіятри. Вкінці, діягнозу повзучої схізофренії можна було поставити дослівно на кожне уявне, чи дійсно порушення совєтського правопорядку, на підставі діягнози „психіятрів" із КҐБ. Як приклад, візьмім випадок ген. П. Григоренка: під час переслухування (в Ленінграді) у квітні 1964 року, доведений до крайности, він сказав, що Хрущов (як лідер СССР) дальше осені не потягне. Коли, одначе, так дійсно сталося, зараз йому „пришили" щось інше. Інші провини людей у „психушках": один чоловік розповсюджував між знайомими карикатури Хрущова, якийсь інженер виступав на зборах вперто проти виключення деяких студентів.

Про свої переживання у „психушках" (в Україні) пише Віктор Боровський у книжці „Поцілунок сатани", зі вступом ген. П. Григоренка. Йому поставили головний закид: дискутуючи на семінарі з історії партії, десь на весні 1975 року, 20-ий з'їзд КПСС, де був відомий виступ Хрущова, „покликувався на Солженіцина", й говорив „місцевим діялектом", тобто українською мовою. Виключений за те з інституту у м. Слов'янську, марно домагався за поновлення. Згадує він інших посаджених до „психушки": один селянин намалював під портретом Леніна, на почесному місці в колгоспі, червоною фарбою відому частівку „Ні корови, ні свині, тільки Ленін на стіні". Другий написав скаргу до ЦК КПСС, називаючи свого директора „бандитом із червоною книжечкою". Хтось, із Західньої України, переклеював у метро в Києві напис „Радянська Україна" на „Вільна Україна", й тим подібні психіятричні „ексцеси". Все те „діловодство", — підкреслює Боровський, писане було російською мовою.

Кари

За те все були варварські кари: застрики сульфазини (розчину сірчаного квасу в оливковій олії) — ніби для „прочищення мозку"; застрики галоперідолу, загальновідомого нарколептику, „для лікування варіятів"; застрики „скипидару", до кости (нерафінованої терпентини), дуже болючі; „укутка" — „хворого" завивали в декілька простирадл, поливаючи холодною водою, закривали пластиком і зав'язували шнурами, залишаючи все так, щоб хворий „висох". Офіціяльно названа фізіотерапією, це незвичайно болюча тортура, від якої помер баптист П. Сорока; електрошоки; застрики ліків, інсуліни з домішками, які на певний час робили із пацієнтів, на вигляд, цілком розумово хворими людьми (спеціяльно це згадують Григоренко та Боровський. Усе на те, щоб родина, побачивши своїх близьких у такому стані, погодилася на психіятричне лікування, та вкінці, „кілування": санітари щедро обкладали хворих палицями за непослух (також і тих, що були дійсно хворі психічно). До того, „мнимо" хворих постійно застрашували: не признаєшся до своїх вчинків, не розкаєшся — то тут і зігнієш!

Для розваги санітарів, пише Боровський, хворі мили підлогу зубною щіточкою, скакали, танцювали, співали (а між ними бували колишні правдиві артисти) непристойні чи антисовєтські пісні романси у роді „Я вам скажу, я вам скажу, адін секрет...", „... Ходить привид по Европі, привид комунізму", і т. д. Хоч більшість замкнених у „психушці" — дійсно психічно хворі, багато з них були цілком здорові. Для них застрики давалися виключно для знущання та залякування. Лікарі дуже добре знали, що мають до діла із політичними (часто тільки уявними) противниками. Це все обсервації із психіятричних лікарень Слов'янська і Харкова, де пізніше мав нагоду ще побувати Боровський. З літератури знаємо ще про існування подібної великої такої лікарні у Дніпропетровську, із досить негарною славою однієї із найбільших у цілому СССР, яка далі функціонує.

Лікувати, а не карати

Автор мав нагоду літом 1995 року переїздити коло однієї меншої такої лікарні, розташованої яких 30 кілометрів від Львова, поблизу Рудок, у якомусь колишньому монастирі. Добре було видно вже з дороги дротяні засіки навколо тих будинків. Одного із відвідувачів тієї інституції, який мав там хворого брата, ми підвезли аж до Стрия. Твердив, що перебування у тій інституції, на його думку, є для брата корисне. Це безперечний доказ, що психіятричні інституції в Україні намагаються сповняти свої первісні функції, тобто лікувати людей, згідно з присягою Гіппократа. Одначе ті, які тортурували застриками здорових людей, повинні, бути звільнені, щоб захистити для теперішньої самостійної України ім'я дійсно правної держави. До знаних випадків душогубства у „психушках" треба ставитися цілком серйозно, й потягнути до кримінальної відповідальности тих, які явно порушили закони навіть колишнього СССР. Між іншим, багато розповідей позамиканих по психлікарнях можна було б трактувати, як образу влади, а не як якісь реформістські, маніякальні пляни викликані „повзучою схізофренією".

Справи психіятрії надзвичайно складні, якщо сьогодні йдеться про примусове лікування. В Америці це довело до радикального зменшення психіятричних інституцій, щоб помилково не ув'язнювати здорових людей. Відомим є випадок славного американського поета Езри Павнда, який під час останньої війни говорив по радію як прихильник Мусоліні. За те, після війни, був засуджений за державну зраду — але визнаний розумово хворим, був замкнений у домі божевільних. Славний австрійський лікар І. Земмельвайс був задекльорованим божевільним тому, що вже 150 років тому, в дуже гострий спосіб, вимагав від своїх колег, щоб ті мили руки заки підуть до пацієнтів (це в тодішніх центрах світової медицини, Відні й Будапешті). Перший російський філософ Петро Чаадаєв був урядово проголошений божевільним та замкнений за те, що 168 років тому висловлювався крайньо негативно про тодішні порядки, минуле та майбутнє Росії.

Справа „психушок" в Україні не проста й вимагатиме ще багато зусилля для її правильного урегулювання. Це в контексті „безплатного лікування" населення, яке колись нібито забезпечувала „конституція СССР". Над цією справою не раз дискутовано у Верховній Раді.

ЗБЕРЕЖЕННЯ СПАДЩИНИ

Надія Світлична

Село Угринів на Сокальщині

Цвынтарі!
Лем тільки по горбках
лемківськы цвынтарі.
Тихо... Юш конец.
Вмерают цвынтарі.
І світ не голосит. Чом світ
не голосит?!
А їм обіцялося вічную
пам'ять.
А пам'ять умерат.
І пам'ять умерат...

Микола Горбаль

Для заголовку цієї статті взято живцем назву виставки, що має відкритися в Українському Музеї в Ню Йорку в неділю, 14-го вересня ц. р.

Виставку пов'язано зі сумною датою з нашої недавньої історії — 50-річчя Акції „Вісла". Спитаєте, як це пов'язано з народним мистцтвом Сокальщини? Виявляється, Акцією „Вісла" було розрізано Сокальщину по-живому і пущено за вітрами жорстокої доби. Колишній Сокальський повіт навіть адміністративно опинився в двох різних державах — в Україні і Польщі.

Його населення, розпорошене по північних землях Польщі й частково в УССР, забрало з собою, наскільки це можливо, не лише своє добро (вишиванки, кабати, ліжники, настільники, рушники тощо), забрали свої традиції і навіть пам'ять про своє минуле.

Виставка, яку влаштовує Український Музей, має на меті ознайомити відвідувачів з кольоритним народним мистецтвом цього реґіону крізь призму одного сокальського села. Це — село Угринів, дуже давнє село, яке ще перед Другою світовою війною налічувало 1,600 осіб населення. Географічно ізольоване від решти світу, село Угринів виплекало міцні традиції в народному мистецтві, сягаючи корінням у тисячолітню історію. Та спробуйте нині знайти це село на мапі — марна справа: від Угринова не лишилося й сліду, його спіткала доля багатьох інших сіл, перекреслених політичною змовою, що стала відома в історії як польська акція „Вісла". Мешканців Угринова насильно повивозили на північ Польщі; дехто, втікаючи від польської сваволі, опинився в УССР. Зрештою, спустошене, зруйноване, безлюдне село теж перейшло у власність УССР, але при цьому воно втратило навіть свою назву, тож на місці Угринова знайдете безкорінне село-перекотиполе під назвою Дібрівка з прийшлим населенням (тільки 18-ом родинам угринівців пощастило повернутися до рідного села; це в основному старші люди, бо молодь розбрелася по містах).

А як же з народним мистецтвом, виплеканим в Угринові ще від княжих часів? Чи по ньому теж „пам'ять умерат"?

На це питання відповідає співкуратор виставки „Збереження спадщини" Любов Волинець у вступі до каталогу. Вона, між іншим, пише: „В українській дійсності, з тих або інших причин, багато культурних надбань народу пропадає й забувається, проте часто знаходяться особи, які цілком присвячують своє життя тому, щоб відтворити, зберегти і передати традиції минулого нащадкам". Як добрий приклад, авторка наводить життя одного села, а саме Угринова, й однієї людини з цього села — Ірини Кашубинської, яка з розсіяних по світі решток зібрала велику колекцію угринівського одягу, вишивок, текстильних виробів тощо. Її колекція складає основу плянованої в музеї виставки. І. Кашубинська, яка мешкає тепер у Пармі, Огайо, написала й статтю до каталогу виставки під назвою „Народній одяг села Угринова на Сокальщині (спогади і спостереження)", а також подала докладні інформації про кожний експонат із своєї колекції.

На виставці представлено понад сто експонатів з колекції І. Кашубинської: комплекти народного одягу, зокрема весільного, а також окремі його частини — чоловічі й жіночі вишивки, запаски, вишивані рушники і ткані скатертини (місцева назва — партовини) та багато іншого.

Виставку „Збереження спадщини" в Українському Музеї традиційно супроводжує двомовний, багато ілюстрований мистецький каталог з одноіменною назвою.

Крім публікацій кураторів виставки І. Кушубинської і Л. Волинець, у каталозі вміщено також статтю писанкарки-дослідниці Тані Осадци з Трой, Огайо, „Сокальські писанки". Т. Осадца написала для виставки й зразки писанок з різних сіл Сокальського району.

Тепер обидві авторки мешкають в одному стейті — Огайо, але до виставки в Українському Музеї вони прийшли дещо різними стежками, хоча на Захід Таню Осадцу, як і Ірину Кашубинську, винесли бурхливі хвилі Другої світової війни.

Походження Т. Осадца не пов'язане з Сокальщиною, але саме в Сокалі вона жила під час Другої

(Закінчення на стор. 3)

Заголовна сторінка каталогу

Іван Гвозда

Концепція ґеноциду на тлі Великого голоду і Акції „Вісла"

I

Шістдесят п'ять літ тому, в 1932-33 роках, Москва застосувала супроти української нації ґеноцидну практику, щоб знищити українську культуру, інтелектуальні центри, українські церкви, національних провідників, а що найважливіше — українське селянство. Згідно із марксистськими традиціями, російські большевики проголосили українських селян „ворогами народу" і засудили на знищення зумисне організованим голодом і масовими депортаціями, про що писав Малком Маґерідж в „Менчестер Ґардіян". З того приводу склав хвалькувату заяву один М. М. Хатаєвич (високий провідник комуністичної партії), „що було потрібним застосувати голод, щоб доказати, хто тут (в Україні), є господарем. Хоч впало міліони жертв, але ми виграли". Дуже докладно і професійно пишуть про ґеноцид Франк Чалк і Курт Джанассон, („Історія і соціологія ґеноциду: аналіза і студії", Монтреальський інститут студій ґеноциду і університетська преса Єйлу, Ню Гейвен і Лондон, 1990).

Питання „ґеноциду" для українськости є одним із найбільш критичних, зокрема у площині національного самоусвідомлення і державобудування.

Від 30-их років до кінця Другої світової війни Совєтський Союз постійно тероризував різні групи українства — „ворогів народу". Одначе кульмінаційною точкою ґеноцидної політики тієї імперії та її сателіта, польських комуністів, був замах на українців, які в той час опинилися під Польщею. Тут майже в цілості українське сільське населення було проголошене „ворогом народу". В ім'я польської гомоґенічности, під претекстом коляборування із УПА, польські шовіністи вирішили українську національну групу суцільно зліквідувати при помочі фізичних і духових масакрів, плянового ґеноциду.

Відносно дуже незначна кількість науковців до Другої світової війни професійно присвячували свій час питанням ґеноциду, — вивченню причин і природи брутального трактування життя людини, як індивідуума, так і члена групи. Тотальна Друга світова війна, яка принесла з собою майже апокаліптичні наслідки, приневолила чимало серйозних суспільствознавців зацікавитися питаннями брутальних трактувань так одиниць суспільства, як і однієї групою другої, включно до їх фізичного і духового знищення, що стало змістом концепції ґеноциду.

Науковий підхід до цього питання започаткував американський науковець Рафаель Лемкін в його праці Axis Rule in Occupied Europe", яка була опублікована в час Другої світової війни. Він, власне, назвав те людиновбивство „ґеноцидом". Цю концепцію оформлено в 1948 році в документі ООН під назвою „Конвенція в справі запобігання покарання за кримінальний вчинок ґеноциду". До речі, оскільки дефініція ООН ґеноциду видається задуже клінічною, деякі, як її синонім, вживають слово „голокост", яке перший раз появилося приблизно в 1250 році — у пісні-переказі про те, як Авраам вирішив жертвувати Богові свого сина Ісака. Ще замість слова „ґеноцид" вживають вислів „етнічна чистка" (масове мордерство або виселення етнічної групи з її автохтонного простору іншою етнічною групою).

Згідно із дефініцією Лемкіна, ґеноцид — це координована і плянована ніґіляція національної, релігійної чи расової групи при помочі різних дій, спрямованих на захитування підстав, необхідних для вживання „групи яко групи". Щобільше, Лемкін вважає, що ґеноцид обіймає різні способи переслідування і знищення. Він тут включає атаки на політичні і соціяльні інституції, на культуру, мову, національні почуття, на релігію і на економічне існування певної групи народу. Лемкін стверджує, що навіть не смертельно небезпечні дії, які підкопують свободу, чесність і особисту безпеку членів даної групи, є ґеноцидом, якщо такі дії спричинюються до послаблення живучости певної групи. Йдучи за французами, Лемкін також включає в свою концепцію „ґеноциду" дії, які були скеровані на знищення культури („етноцид"), навіть коли вони не були смертельними для носіїв цієї культури.

Генеральна асамблея ООН 9-го грудня 1948 року прийняла Конвенцію ґеноциду, проголошуючи його міжнародним кримінальним злочином в системі міжнародного права, за поповнення якого судово відповідають так приватні особи, публічні чинники, як і провідники держав, а навіть і держави (стаття 9). Кожна держава, яка підписала цю конвенцію, зобов'язана прийняти відповідні закони, згідно з якими порушників цього міжнародного права на її території віддається під суд. Держави, які не виконали своїх зобов'язань, можуть бути притягненими до відповідальности іншими державами, подані до Міжнародного суду справедливости. До речі, ЗСА прийняли такий закон 25-го січня 1988 року, а Канада в 1970 році.

Закінчення буде

Остання дорога Андрія Стратієнка

Все життя проходить перед духовим зором людини, коли відпроваджуємо покійного у Вічність. Линуть молитви і співи. Звучить елегійно ліричне „Со святими упокой", а потім сумне до щему в серці „Вічна пам'ять!.." І перший, і другий, і третій раз.

Так ми ховали друга нашого Андрія Стратієнка.

Народився він 13 грудня 1914 року на Поділлі в родині інтелектуалів Марії і Михайла Стратієнків. Освіта і життя — у радянській тоталітарній атмосфері. Тільки потайки у родині плекали давні українські ідеали. З повною гостротою відчув він зудар світоглядів, коли в 1941 році прибули до Харкова Похідні групи ОУН, коли усвідомив собі величезну прірву між правдою, голошеною українцями з неспотворними ідеалами націоналізму, та оманою комуно-московських гасел.

У 1941 році Андрій Стратієнко стає членом ОУН. Боротьба на два фронти — залишені ворогами чекісти і ґестапо. Воно й арештує Андрія у вирі праці. Засуд — на страту. І тільки чудом вдається йому вирватися з лабет смерти. Згодом, уже на Заході, Андрій Стратієнко стає членом ПУНу. Розпрацьовує ідеологічні матеріяли, зіставляє їх з можливостями застосувати головно на сході України. Роки фахової праці інженера-аеродинаміка, праця в фірмах Америки і — десятки винаходів, патентів Андрія Стратієнка. Та, поки вистачало сил, ніколи не віддалявся від діяльности Організації, ще 1988 році підготовляв аналізу проблем на ВЗУН. А тоді — ця тяжка затяжна недуга, і все обірвалося. Вірна дружина Інна з роду Піддубних не відходила від постелі. Несли хрест разом, удвох. Дітей виростили: доня Марта — фінансист, син Олександер — лікар-кардіолог. Недаром прожите життя.

Дня 6-го серпня 1997 року став Андрій перед маєстатом смерти. Богом післаний ангел смерти виніс його з крутіжа страждань. Дружина Інна з дітьми перевезли його тлінні останки з Теннесі до Филядельфії, де перед тим проживали. Панахида в церкві Св. Покрови. Отець парох сказав щире і глибоке слово, звернене до родини покійного, а на наступний день — похорон на православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку. В супроводі священика, пароха церкви Св. Покрови Михайла Цюмана перевезено тіло похоронним заведенням М. Насевича до Церкви-Пам'ятника. Заупокійна літургія, прощання і остання дорога — до могили. Проспівано „Вічную Пам'ять". З доручення ПУН, Наталія Пазуняк сказала над відкритою могилою прощальне слово, прощання від голови ПУН Миколи Плав'юка та від уповноваженого Проводу на Америку д-ра Зенона Городиського.

Шуміло віття дерев над могилою, коли син покійного д-р Ол. Стратієнко висипав „земельку рідну", привезену з України, у формі хреста на домовину... З риданням опустилася дружина покійного на коліна. А далі тризна в сусідньому готелі, якою проводив Петро Гурський, дириґент хору церкви Св. Покрови, що весь час супроводив відправи церковним співом, з глибоким знанням давньоукраїнської церковної музики. Окрім нього із спогадом виступили Юрій Іхтіаров і Бронислава Скорупська. Щирі, зворушливі слова.

Як звичайно, хоронячи покійного, стараємося зробити якесь добре діло. Так зібрано на дві листи пожертви, на які дружина покійного дала щедрий даток. Присутні прилучилися і своїми датками. Зібрано на Фундацію ім. А. Ольжича 815 дол., на фундацію Івана Багряного 695 дол.

Молитва і тиша. Відпровадили ми у далеку дорогу потойбіччя нашого друга Андрія Стратієнка.

Нехай буде йому Вічна Пам'ять!

Н. П.

Свято державности в Міннеаполісі

В неділю, 24-го серпня в українській православній церкві св. арх. Михаїла в Міннеаплісі, МН, після Св. Літургії отець настоятель прот. Євген Кумка та отець-протопресвітер Михайло Куданович відслужили Молебен за Україну та її народ. На моліннях був присутній Владика Паїсій. Гарно співав церковний хор під керівництвом Галини Корсун.

Увечері того самого дня в залі церкви св. Михаїла відбулося урочисте відзначення шостої річниці проголошення вільної і незалежної України, яке влаштували Відділи УККА та УАКРади Міннесоти. Свято відкрила голова УАКР мгр Люба Менжега вступним словом. Вірш „Україна" Галини Маняко продеклямувала Люба Мегець. Головним промовцем був о. прот. Євген Кумка. В своїй доповіді він докладно поінформував присутніх про сучасний економічний стан в Україні.

Вірш Михайла Орлича „Люблю я тебе, Україно" продеклямувала Ольга Змага-Хоролець. „Зі святом вас усіх", вірш, який написала 13-літня учениця Марія Балюх-Каня, прочитала Наталя Новицька.

Громадський хор „Дніпро" виконав пісні „Наливаймо, браття", арр. Кіри Цареградської, „Мамина вишня" сл. Д. Луценка, муз. А. Пашкевича, „До сина", сл. Й. Струцюка, муз. А. Пашкевича, „Пісня про Тютюнника", слова Багряного, муз. Григорія Китастого. Хор і всі присутні відспівали український національний гимн „Ще не вмерла Україна". Музичний керівник — Кіра Цареградська, акомпаньямент — Аня Гриневич-Фріз.

Олга Змага-Хоролець

Подяка з України

Шановні наші краяни українці!

Від щирого серця, ми, родичі Соломійки, дякуємо вам за матеріяльну допомогу, яку ви нам надали в такий скрутний час для нас.

Нехай вас Бог благословить на такі добрі і щирі справи. Щоб ви і ваші родини завжди були здорові і жили в достатках.

Ми до самої землі кланяємось вам за ваше добро і щирість. Ми завжди будемо молитися за Ваше здоров'я і ніколи не забудемо, що ви для нас зробили.

Нехай Ангел охоронитель вас усіх охороняє від біди, а Мати Божа благословить вас усіх жертводавців на добро і щастя.

Многих літ вам усім бажають Мирослав і Віра Рипньовські з родиною.

(Ред.: Це подяка родичів 4-літньої Соломії, яка вродилась з коротшою лівою ногою і яка мусить піддатись корективній операції. Про це писала „Свобода" з 17-го квітня ц. р.).

Село Угринів...

(Закінчення зі стор. 2)

З експонатів запланованої виставки.

світової війни і звідти еміґрувала на Захід. Ще в дитинстві вона разом з сестрою і молодшим братом дістала від матері бабусину естафету — любов до української писанки. Крім того, Т. Осадца родинно пов'язана з відомими писанкарями Еливіими. Т. Осадца не лише збирає , пише і вчить писати писанки, вона досліджує і популяризує їх.

Український Музей не вперше знайомить відвідувачів із специфікою реґіонального народного мистецтва України. В минулому він влаштовував такі виставки, як „Борщівщина. Народне мистецтво, побут та звичаї" (1994 р.), „Незмінні Карпати. Живучі традиції гуцулів" (1995 р.).

Виставка „Збереження спадщини — село Угринів на Сокальщині" підготовлена на базі колекції І. Кашубинської, стане добрим джерелом для всіх, хто досліджує народне мистецтво України, чи просто цікавиться його скарбами.

ПОПРАВКА ДО ЛИСТ ПОЖЕРТВ НА ЛЬВІВСЬКУ БІБЛІОТЕКУ ім. В. СТЕФАНИКА

У поміщених на сторінках „Свободи" двох листах пожертв вкралися деякі помилки, які годиться поправити.

По 50 дол.: —Тереза і Константин Бень, Володимир і Софія Сенежак, Юрій і Христина Навроцькі; **20 дол.** — Базюк Марія і Ярослав, Степан Бойко; **25 дол.**— Роман Лазарчук; **100 дол.** — д-р Любомир і Анна Винар; **по 200 дол.** — Богдан і Роксоляна Сірі (в пам'ять бл. п. Мирона Сірого), Юрій і Христина Навроцькі (зі спадку Ірини Щербанюк).

Також фальшиво подане ім'я Мирослав Наливайко а має бути Мирослава.

У місяці серпні 1997 року Наталія Цибрівська переслала суму — **785 дол.** зібрану у пам'ять покійного піяніста Юрія Цибрівського.

Усім жертводавцям щераз щиро дякуємо за датки і вибачаємося за помилки, які вкралися до списків.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 2-го березня 1997 р. відійшов у вічність найдорожчий і ніколи незабутній МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

МИКОЛА ЛЕГЕТА

Цією дорогою складаємо глибоку подяку всім приятелям, знайомим і родині за вислови співчуття, молитви, квіти, за поминальні божественні Літургії та за так численну участь в похоронах.

Дякуємо всечеснішим отцям: о. крилошанинові Богданові Скасковому та о. ігуменові Роберту Лукавому за поминальні відправи.

Дякуємо інж. Богданові Федоракові за теплі прощальні слова від Проводу Організації Українських Націоналістів в каплиці після панахиди, Ярославові Дужому за провадження хором підчас поминальних відправ та прощання від хору „Ватра", маєстрові Миколі Кавці за вислови співчуття від Українського Культурного Центру та за провадження тризною, мгр. Борисові Потапенкові за прощання від Українського Конгресового Комітету та Спілки Української Молоді, як рівнож Теодорові Токарчукові від Організації Чотирьох Свобід України.

Глибока подяка всім за щедрі пожертви на:

Служби Божі — 450.00 дол.
Церкву св. Юра у Львові — 70.00 дол.
Докінчення відбудови церкви в рідному селі покійного — 2,135.00 дол.
Рідну школу — 90.00 дол.
Укр. Школи при Церкві Непорочного Зачаття — 465.00 дол.

Залишені прибиті горем

ДРУЖИНА СТЕФАНІЯ З РОДИНОЮ

В глибокому смутку ділюся сумною вісткою з приятелями і знайомими, що в понеділок, 1-го вересня 1997 р. у Венис, Фла, по короткій, тяжкій недузі помер мій найдорожчий МУЖ

бл. п.

ЯРОСЛАВ СТАСІВ-ТЕСАРОВИЧ

нар. 1912 р. в Україні

На бажання покійного, приватні похоронні відправи відбулися у вівторок, 2-го вересня.

Вічна Йому пам'ять!

дружина — МАРІЯ
сестра з родиною в Австралії
брат — БОГДАН з родиною в Україні.

Ділимося сумною і безмежно болючою вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що в неділю, 31-го серпня 1997 р., з волі Всевишнього, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, відійшов у вічність наш найдорожчий і незабутній МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ і БРАТ

бл. п.

д-р медицини

АНДРІЙ ЖҐУТА

нар. 30-го вересня, 1922 р. в Україні, с. Якубова Воля, Львівська Обл.

ПАНАХИДА відбулася в похоронному заведенню Колодій-Лазута у вівторок, 2-го вересня 1997 р., год. 7:30 веч.

ПОХОРОН в середу 3-го вересня 1997 р. о год. 9:30 рано з церкви св. Андрія в Пармі Ог. на місцевий цвинтар свв. апостолів Петра і Павла

Горем прибиті:

дружина — ДАРІЯ
син — ЮРІЙ
дочка — ГАЛИНА з мужем ПАВЛОМ і дітьми ДЖЕСІКОЮ і ХРИСТИНОЮ
сестри — ПАВЛІНА з родиною в Пенсильвенії
— СТЕФАНІЯ
та ближча і дальша родина в Україні.

Замість квітів на свіжу могилу родина простить складати пожертви на виховання священників в Україні і діяспорі.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла у вічність 8-го листопада 1996 р. на 92-му році життя наша найдорожча МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п.

АННА ВОЛЯНИК-БАРАН

Складаємо щиру подяку всечеснішим отцям Іванові Чировському і Андрієві Гановському, як і дияконові Єфрему Смолило, за відправлення Парастасу в похоронному заведенні Колодій-Лазута і похоронних чинів в день похорону з церкви Покрова Пресвятої Богородиці, а Зенонові М'ягкому за відспівання похоронних відправ.

Дякуємо Преосвященному Кир Роберту Москалеві та о. Мітрату Михайлові Ревтюкові за відслужения Св. Літургій за упокій душі покійної.

Особиста подяка отцю Андрію Гановському, препод. Сестрам М. Клярі, М. Ґерарді, С. Лаврентії і М. Іренеї за їхні молитви, відвідини покійної, та свої Літургії в її намірені, а учням Катедральної Школи Св. Йосафата за їхні щирі вислови співчуття.

Рівнож, дякуємо власникам похоронного заведення Колодій-Лазута за вміле полагодження всіх справ пов'язаних з похороном.

Щиро вдячні Степанові Зорієві, керівникові української радіо-програми за повідомлення про відхід у вічність покійної.

Сердечна вдячність всім, хто своїми висловами співчуття особисто, листовно, чи телефонічно розраджували нас у хвилинах безмірного смутку.

Щиро дякуємо родині, приятелям і знайомим, союзникам-членам 33-го Відділу СУА, до якого покійна належала, за молитви, щедрі пожертви на різні цілі в її пам'ять, за квіти та за участь в похоронних відправах.

Сердечна подяка Любі Боднар за щирі і теплі прощальні слова після Парастасу і під час тризни, а інж. Ірині Кашубинській за вложення в домовину грудку рідної землі, за якою покійна так тужила.

Безмірно вдячні Вам діти з родинами:

ОЛЬГА ДЕМ'ЯНЧУК
МИРОСЛАВА ГОЛУБЕЦЬ
ОЛЕГ ВОЛЯНИК

ПОЖЕРТВИ ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА СВІЖУ МОГИЛУ

На Св. Літургії зложили (разом $ 405): $ 50 — д-р Р. і І. Палажій; **$ 20** — В. Баслядинська, М. і С. Думич, д-р В. і О. Кость, М. і О. Мігелич, В. і Л. Мигаль, В. і А. Мисів, Д. Сопка, Л. і Х. Зварич, А. Голубець, В. і А. Столяр, А. і Дж. Секерс, Д. Лазута, Р. Ворел, Дж. і М. Фот; **$15** — д-р Л. Микита; **$ 10** — М. і К. Горбань, В. і М. Якімишин, Л. Лешньовська, Л. Медицька, Д. і Н. Мігелич, М. і О. Охрін, Є. Палажій, М. Попадик, Д. Петляр, І. Шкарупа, С. і В. Швед, М. і Л. Вирста, С. Волчук, Л. Волошин, Р. і І. Стахур, Д. і К. Мойсаєнко, Батьківський Комітет при Катедральній Школі Св. Йосафата, Катедральна Школа Св. Йосафата, д-р О. і Н. Ліщинецькі (передали преосв. Кир В. Медвітові).

На потреби катедральної школи Св. Йосафата зложили (разом $ 3,060): $ 100 — П. і ДС. Басалик, А. і Л. Дем'янчук, Б. і О. Дем'янчук, В. і Х. Гнатчук, д-р З. і М. Голубець, д-р О. і Д. Якубович, Б. і О. Кузишин; **$ 80** — А. Голубець; **$ 50** — Д. Басалик, д-р В. і Л. Базарко, Р. і І. Боднарук, суддя Б. і М. Футей, В. і О. Ільчишин, А. Каваць, Е. Кордуба, д-р Ю і Д. Кульчицький, д-р Я. і Л. Музичка, Кредитова Кооператива „Основа", Сестрицтво Покрова Пресвятої Богородиці при парафії Покрова Пресвятої Богородиці, Ю. і А. Полянський, д-р Я. і д-р Х. Раковські, д-р Н. і Н. Шуст, Є і д-р Д. Войтина, О. і Ґ. Воляник; **$ 40** — М. Каваць, д-р М. і д-р К. Раковські; **$ 30** — М. і Р. Іліч, д-р С. і Е. Воляник; **$ 25** — В. і О. Хміляк, С. Хома, В. і Д. Федорів, О. Ґной, М. і Т. Голіян, С. і Т. Космос, д-р С. і О. Курилас, д-р І. і І. Махлай, д-р Е. і Л. Небеш, Е. і В. Палка, А. Панас, Г. і А. Завадівський, С. і М. Шийка, І. і А. Слободян, д-р Т. Шмагала, О. і М. Швабінський, Л. Ведмедик, С. Вілшенецька, Н. Н.; **$ 20** — П. і О. Бойко, д-р В. і Л. Боднар, А. і А. Хомик, М. і О. Гальчук, М. і Р. Ганич, Г. і Р. Половка, І. і Л. Городиський, С. Городиська, Б. і М. Ковч, Я. і А. Кравчук, С. і М. Кріслатий, д-р Я. Крив'як, С. і М. Лин, В. і В. Ліщинецький, Т. і Е. Лобур, І. Новицька, І. і Е. Оліяр, М. Палка, С. і З. Панчишин, М. Почтар, А. і В. Покора, А. і І. Продан; **$ 15** — С. Цегельська, П. і С. Хімка, М. Попович; **$ 10** — Н. Н., род. Безек, М. Футей, М. і Е. Гейниш, І. Єзерська, А. Кілярська, С. і П. Корлятович, Е. Кусяка, род. Лецко, М. і А. Мадараш, В. і О. Мельник, Л. і Л. Мудрий, М. і І. Пукач, В. Савінда, П. і О. Шолудько, В. Смаль-Стоцька, О. і С. Теркала, М. Трач, М. і М. Василишин, О. Вриблівський.

На Фонд Незрячих в Україні зложили (разом $ 150): $ 100 — д-р Ю. і М. Оришкевич; **$ 20** — М. Кравс, М. Сопка; **$ 10** — д-р В. і Л. Лобур.

На Стипендійний Фонд через 12-ий і 33-ий Відділи СУА зложили (разом $ 180): $ 100 — д-р М. і Н. Дейчаківський; **$ 20** — І. Кашубинська, І. Кріса, А. і І. Вовк, д-р Ю. і Е. Русин.

На Пластовий Шлях зложили (разом $ 40): $ 20 — М. Гук, І. Пік.

На катедру українознавства при Гарвардському університеті зложено $ 25: В. Лагошняк.

На Фонд „Діти Чорнобиля" через 33-ий Відділ СУА зложили (разом $ 260): $ 50 — С. Кріслата; **$ 25** — М. і Л. Балагутрак, д-р М. і М. Боднар, Р. і М. Грабець, д-р М. і Л. Мичковський; **$ 20** — Я. і Д. Говикович, Т. і С. Швабінський; **$ 10** — А. Адамович, С. Балагутрак, М. і Л. Дармохвал, М. Ґрамська, Н. Максимів, Р. і Х. Раковський, Н. Винарська.

На Пластову оселю „Писаний камінь" зложили (разом ; $ 225): $ 50 — А. і М. Галяревич, Р. і М. Кассараба; **$ 25** — Курінь „Буриверхи", Ф. і М. Моллс; **$ 20** — Р. Пігуляк, д-р М. і О. Савчак, О. Топорович; **$ 10** — І. Василюк; **$ 5** — М. Антонів.

КВІТИ

К. Джокілетто з родиною, д-р Д. і О. Дем'янчук, Катедральна Школа Св. Йосафата, д-р І. і А. Захарій з родиною, А. і Дж. Секерс, Д. Лазута, Р. Ворел, Дж. і М. Фот, Т. і К. Шмагала, П. і Д. Басалик, Е., Л. і Л. Кордуба, д-р О. і Д. Якубович з родиною, А. Ґной, Джині і Брет, Information Systems Depatment (де працює син покійної Олег Воляник).

Гостинна...

(Закінчення зі стор. 1)

театру опери та балету ім. І. Франка, заслужений артист України Степан Стéпан (баритон). Мистець захопив слухачів красою свого голосу, а також вдумливим підходом до виконуваної музики, культурою виконання та глибоким артизмом. Звучали арії західніх клясиків, твори українських композиторів та обробки народних пісень. Партію фортепіяну виконав Володимир Винницький. У концерті взяв участь композитор, лавреат Державної премії України ім. Т. Шевченка, народний артист України Богдан Янівський, який виступив разом із С. Стéпаном, виконавши партію фортепіяну у двох своїх творах — „Чужино“ на слова О. Підсухи та „Журавочка“ (слова П. Шкраб'юка).

Свіжим подихом стали виступи на Союзівці українського танцювального ансамблю „Вітер“ з Едмонтону, Канада. Суботній концерт 30-го серпня став дебютом танцюристів в Америці. Створений рік тому з молодшої групи танцювальної школи „Шумка“, колектив з 27-ми учасників привіз програму з великою кількістю танців з характерними ознаками різних регіонів України, гумористичні танцювальні п'єси й сольові танці (солісти — Малина Ґілишин, Елизабет Ференц, Лук'ян Опір та Лорі Семелюк). Слід подивляти майстерність

Співає Степан Стéпан.

На сцені „Веселки“ — співачка Ірчик.

керівників ансамблю Сандру Шевчук та Дейвида Конвея, які за короткий час змогли добитися такого рівня виконання. Тут слід додати, що ансамбль всебічно докладає зусиль до популяризації українського фольклорного мистецтва серед неукраїнської публіки, здобуває щораз більше признання та одержує нагороди. Виконання танцю „Гуцульські музиканти“ було присвячене пам'яті довголітнього управителя Союзівки, св. п. Володимира Кваса.

Поруч з ансамблем „Вітер“ у суботньому концерті виступив вокально-інструментальний ансамбль „Львів'яни“, який уже роками прикрашає Союзівку, озвучуючи різні її імпрези.

Денний концерт у неділю, 31-го серпня, включив виступи ансамблю „Вітер“ співачки в стилі „поп“, львів'янки „Ірчик“. Актриса Львівського драматичного театру ім. М. Заньковецької, „Ірчик“ внесла різноманітність у концертові програми оселі, адже виконання у цьому стилі там можна почути нечасто. Відчувається, що актриса вільно володіє майстерністю сценічної гри — вона співає в оперетах, а головна її партія — це роля Офелії в трагедії Шекспіра „Гамлет“.

Літній сезон Союзівки завершився у неділю, 31-го серпня, вечірнім концертом композитора й поета Теодора Кукурудзи, який виконав цикл своїх творів п.з. „До українців“, та заслуженого артиста України Богдана Сташкова. На закінчення концерту у виконанні оркестри „Темпо“ прозвучала пісня „Сірілі у сумерку півночі“, присвячена довголітньому керівникові оркестри, св. п. Іриневі Ковалеві.

Директор мистецьких програм оселі — Аня Дидик-Петренко. Відповідальна за виставки — Соня Семанишин. Концерти закриття сезону провадили Оля Ходоба-Фриз та Галина Колесса.

Вокально-інструментальний ансамбль „Львів'яни“ (зліва): Тарас Гринюк, Роман Головатий, Володимир Цімура та Роман Самотіс.

Протягом цілого кінця тижня гості могли спостерігати за спортовими змаганнями, відвідувати виставки-продажу мистецьких виробів, звукозаписів й біжутерії. Але, як кажуть, усе гарне скоро кінчається, — тому і цей приємний останній вікенд сезону закінчився напрочуд швидко.

Залишається надіятися, що час промайне, і ми наступного літа знову зможемо зустрітися з усіма улюбленою Союзівкою.

У Норт Порті відзначили 6-ту річницю незалежности України

Громадський комітет Нортпортської України та околиць відзначив 6-ту річницю незалежности України.

Тиждень перед тим адміністрація міста Норт Порту видала Проклямацію Українського Дня — 24-го серпня Днем України — і закликала всіх жителів Норт Порту відзначити це свято.

Проклямацію вручила голові Комітету Українського Дня, інж. Омеляневі Грабові та міст. голові інж. Романові Малюк голова міста Норт Порт. Був присутній мґр. Атанас Кобрин, котрий в цих справах займався в міській ратуші, численна публіка не лише української громади з національними прапорцями, але й чужинецька громада Норт Порту.

У святочний день — 24-го серпня рано була відслужена Літургія в намірені Уряду України та всього українського народу, яку відслужили о. митрат У. Тилявський та о. В. Волощук.

Під час Служби Божої отець парох У. Тилявський у своїй проповіді присвятив слова виключно 6-ій річниці незалежности України, сказав, що ще тому 15-20 років нікому з нас і не снилося, що будемо свідками цієї історичної події, говорив, що благословлений день і час, коли прославилась та земля, яку сходив наш Великий Пророк Тарас босими ногами, і яку зросив перлами-сльозами, котрий голосив волю України і її народові.

Шість літ минуло, як Верховна Рада України проголосила її незалежність, а нині відзначаємо молитвою це свято вільного українського народу, і це хвилини подяки Господу Богу — говорив далі парох. Просимо, Господи, пришли мудрий провід Україні, просвічених провідників мудрости і розуміння. Бо мрія про відродження плекалась століттями. Український народ пройшов крізь великі війни цього століття, боротьбу з окупантами, через смерть мільйонів синів та дочок, провідників за Бога і Україну, за сьогоднішню волю. Вартість народу пізнати по здорово бажанні мати свою державу. Навіть великі народи падали, коли тратили бажання бути собою.

Проповіть отця-пароха Тилявського була в патріотичному та релігійному змісті. Загальна програма свята почалася о год. 5-ій пополудні, в соборі Входу в храм Пресвятої Богородиці соборним Молебнем, який відслужили отці українських церков обидвох віровизнань. Українська громада Норт Порту та околиць, як одна родина, вщерть заповнила храм Божий. Всі в єдності та весело звеличали той великий день українського народу. Збірний хор гармонійно співав у соборному Молебні.

По Молебні громада перейшла в парафіяльну залю, де свято продовжилося.

Його відкрив голова комітету О. Граб, який привітав усіх присутніх та сказав слово.

Програмою дня провадив Микола Лисак. Акт проголошення незалежности відчитав В. Ванжула, а проклямацію, видану міською радою Норт Порту, — Дорес Бріґґс, котру представила голова Українсько-Американського Клюбу в полуднево-західній Фльориді Кері Баст. Вірш, присвячений 6-ій річниці незалежности України, читала авторка — письменниця та поет Ганна Черінь. Святочну доповідь виголосив інж. Роман Малюк. Він сказав, що всі присутні бажають Україні та всьому українському народові благих літ в наступному тисячолітті в своїй власній вільній державі. Прелегент говорив, щоб відповідно насвітлити обставини до цієї події в історії українського народу. Закарпатська Січ, УГА, УПА... Скільки їх положили голови за волю свого народу! Скільки Москва вимордувала голодомором, тюрмами, в концтаборах! Це — Голгофта, тернистий шлях нашого народу.

Аналізуючи проблеми та осягнення молодої української держави, прелегент говорив, що після проголошення державности, частина компартії швидко зорієнтувалася, і пробравши маски борців за волю українського народу, грабували і ще грабують і ділять поміж собою все, що потрапить під руку. Але з Божою поміччю Україна виходить з кризи.

Прелегент зхарактеризував докладно перебіг того шестиліття існування нашої держави. Зокрема, він сказав, що Україна, її влада, народ 28-го червня 1996 року здали іспит зрілости, прийнявши Конституцію України, що закріпило незалежність держави.

Ознакою державности стала і гривня, а приватизація доведе до економічного добробуту народу. Україна потребує бути сильною, як економічно так мілітарно. Україна була, є і буде! За таку доповідь належиться щира подяка та признання від присутніх, котрою так щиро його нагородила. Слідувала молитва з опери „Запорожець за Дунаєм“, котру виконали Людмила Гриніцак і д-р Назар Коловошко при власному акомпаньяменті. Виконали професійно, з прекрасними голосами, за що присутні щиро нагородили їх оплесками. Деклямація „Привіт Батьківщині“ Орльова виконала Іванна Яремко. Виступ співочого гуртка ОЖ ОЧСУ під керівництвом інж. Ореста Лазора та д-ра Назара Коловошка, виконали дві пісні: „Де гори Карпати“ та „Вечірня пісня“, за що нагородили їх оплесками.

У заключному слові голова громадського комітету зложив подяку отцям за відслужена Молебня та за присутність на святочній програмі, подякував усім виконавцям програми, а особливо прелегентові за так доцільно зроблений реферат і також СУА та ОЖ ОЧСУ, організаціям і товариствам, усім, що чим-небудь причинились до цього свята, цілій громаді.

Програму закінчено національним гимном „Ще не вмерла Україна“.

Григорій Королишин

ВІДІЙШЛИ • ВІД НАС •

ДМИТРО РІПАК член УНС Відд. 445-го Т-ва ім. Т. Шевченка у Вінніпеґу, Канада помер 12-го лютого 1997 року на 91-му році життя. Нар. 1905 року в Стрию, Україна. Членом УНС став 1963 року. Залишив у смутку дружину Тетяну, сина Василя з дружиною Шеррі, дочок Ольгу Михальчук з мужем Дмитром, Марію Ничипорик з мужем Геррі, внука Данила Ріпака, Надіну Пек (Крис), Аліцію Михальчук, Кевіна (Деліс) Ничипорик і Таню Ничипорик, правнуків Лярису і Андрія Пек. Похорон відбувся 17-го лютого 1997 року на цвинтарі Всіх Святих у Вінніпеґу, Манітоба, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Геврик, секр.

НИК РОМЕН член УНС Відд. 161-го Т-ва ім. св. Василія в Ембридж, Па, помер 3-го січня 1997 року на 69-му році життя. Нар. 16-го січня 1928 року в Ембридж, Па. Членом УНС став 1944 року. Залишив у смутку дружину Стеллу і сестру Мері Соско. Похорон відбувся 7-го червня 1997 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Ембридж, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Микола Дяковський, секр.

СТЕНЛІ ВІЧНЕСЬКИЙ член УНС Відд. 161-го Т-ва ім. св. Василія в Ембридж, Па. помер 13-го червня 1997 року на 77-му році життя. Нар. 28-го червня 1919 року в Кінґстоні, ВВ. Членом УНС став 1973 року. Залишив у смутку дружину Софію, дітей Анну Марію Салопек, Керол Брукс, Лінду Салопек, Доналда Вічнеского і Елейн Попович. Похорон відбувся 17-го червня 1997 року.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ПОВІДОМЛЕННЯ
для членів 58-го Відділу

З днем 1-го вересня, 1997 р. обов'язки секретаря 58-го Відділу перебирає новий секретар Володимир Ковалевський.

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі і вплачувати вкладки на адресу:

Mr. Walter Kowalewsky
1778 Bid Ed's Rd.
Boonville, NY, 13309
(315) 942-5794

В Україні появилася книжка про Л. Палій

У Хмельницькому появилася книжечка тиражем 980 примірників пера Петра Сороки під заголовком: „Художній світ Ліди Палій“. Автор, якому сповнилося 40 років, походить із Тернопільщини і в Тернополі закінчив державний педінститут, а тепер працює при катедрі теорії літератури та порівняльного літературознавства. Він автор трьох збірок поезій і наукових монографій про відомих мистців української діяспори. Він також лавреат міжнародної премії „Слово України“.

Монографія про Л. Палій розглядає її поетичні збірки, як також окремий розділ присвячений „мандрівній прозі“ письменниці і є, як подає автор, призначена для викладачів університету та студентів. Розділ перший монографії п. з. „Дорогами долі“ подає життєпис Л. Палій та її глибокі коріння в Україні, не зважаючи на проживання в Канаді від довгих років.

Другий розділ п. з. „На кінці уяви, на кінці молитов“ — це аналіза поетичної творчости, третій п. з. „У пошуках світел на воді“, розглядає збірку під цим заголовком, а четвертий „Дорогами безчасся“ посвячений книжці „Мандрівки в часі і просторі“ та пізнішим новелям Л. Палій. Вкінці знаходимо в монографії, як водиться, бібліографію та список творів Л. Палій.

Все разом вказує на глибоке зрозуміння творчости поетеси у автора монографії та його поважне опрацювання цілості, що вийшла заходами Об'єднання Українських Письменників „Слово“ і Спілки Письменників України у Видавництві „Авель“. Видання було для Л. Палій, як вона там телефонічно заявляє, несподіванкою, яка її просто заскочила.

О. К.

ПОДІЇ

ПОЧАТОК НАВЧАННЯ

Український Музичний Інститут Америки, Відділ у Ньюарку повідомляє, що Музичне Дошкілля під керівництвом Марти Шлемкевич-Савицької розпічне свої зайняття у вівторок, 9-го вересня. Зайняття відбуватимуться в залі Українського Народного Дому, 140 Проспект авеню, Ірвінгтон, Н. Дж. Про дальші інформації щодо вписів слід телефонувати на число: (908) 276-3134 або (201) 374-8079.